

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.319 van 19 mei 1999
in de zaak A. 84.010/IX-1787.**

In zake : Edmond WILLEMS,
wonende te ACHEL,
Schutterijstraat 12

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Financiën.

DE Wnd.VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift van 9 mei 1999
waarbij WILLEMS Edmond wegens uiterst dringende nood-
zakelijkheid de schorsing vordert van de tenuitvoerleg-
ging van het ministerieel besluit van 22 januari 1999
dat hem de tuchtstraf van inhouding van wedde van één
dag oplegt, en waarbij hij vraagt dat een dwangsom van
5.000 frank per dag zou opgelegd worden "in geval van
niet naleving van de vordering";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 11 mei 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 mei 1999
om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van
inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Verzoeker heeft een dag dienstvrijstelling genomen op 4 juli 1997 om in het Bloedtransfusiecentrum Limburg een plasmagift te doen.

1.2. Het blijkt dat hij zich op die datum aldaar niet aangeboden heeft.

1.3. Ter gelegenheid van zijn verhoor op 24 september 1997 omtrent zijn afwezigheid op 4 juli 1997 erkent hij dat op die dag geen plasma werd afgenomen omdat het Bloedtransfusiecentrum op die dag gesloten was.

1.4. Op 21 oktober 1997 wordt hij in kennis gesteld van een voorlopig voorstel van de gewestelijke directeur van de administratie van het kadaster tot het opleggen van de tuchtstraf van de "inhouding van wedde van één dag" wegens het ten onrechte nemen van een dag vrijstelling en het onregelmatig invullen van zijn verlofblad.

Met een aangetekende brief van 28 oktober 1997 wordt hij uitgenodigd om op 18 november 1997 te verschijnen voor het College van Dienstchefs van de Administratie van het kadaster om er over dat voorlopig voorstel gehoord te worden. Die aangetekende brief wordt door verzoeker niet afgehaald en hij verschijnt niet.

Hij wordt opnieuw opgeroepen om gehoord te worden op 16 december 1997. Op 2 december 1997 bevestigt hij schriftelijk een afschrift van de oproeping te hebben ontvangen, doch hij verschijnt ook niet.

In zijn vergadering van 16 december 1997 doet het College van Dienstchefs van de Administratie van het kadaster een definitief voorstel om aan verzoeker de tuchtstraf van "inhouding van wedde van vijfduizend frank gedurende één maand" op te leggen.

1.5. Tegen dat definitief voorstel wordt door verzoeker beroep aangetekend.

1.6. Bij ministerieel besluit van 19 juni 1998 is verzoeker inmiddels "met behoud van zijn rechten op verhoging in wedde, van rechtswege op non-activiteit zonder wedde geplaatst op 4 juli 1997".

1.7. Door de departementale raad van beroep wordt in zijn beslissing van 24 september 1998 het definitief voorstel van het College van Dienstchefs niet weerhouden doch wel "de inhouding van wedde van één dag", dat overeenstemt met het voorlopig voorstel van de gewestelijk directeur van het kadaster.

1.8. Op 22 januari 1999 neemt de minister van Financiën vervolgens de bestreden beslissing. Dat ministerieel besluit wordt op 11 maart 1999 aan verzoeker ter kennis gebracht;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve handeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij de rechten van de verdediging en van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, de uiterst dringende noodzakelijkheid van de voorlopige schorsing duidelijk moet worden aangetoond;

Overwegende dat, om te voldoen aan die voorwaarde, feiten en gegevens door verzoeker aangebracht moeten worden die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden, met andere woorden, aannemelijk moeten maken dat de schorsing, ingeval de vordering onderzocht wordt volgens de gewone procedureregeling inzake schorsing en de schorsing aldus eerst over een paar weken, doch binnen vijfenveertig dagen na het instellen van de vordering bevolen zou worden, onmiskkenbaar te laat zou komen, omdat het

aangevoerde nadeel dat ernstig wordt genoemd, gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins heel moeilijk nog hersteld zou kunnen worden, met name zo moeilijk als in het geval dat de tenuitvoerlegging niet wordt geschorst;

2.3. Overwegende dat in het voorliggende verzoekschrift elk element ontbreekt waarmee verzoeker de uiterst dringende noodzakelijkheid van een schorsing zou moeten kunnen aantonen; dat daarenboven de ongewoon lange periode tussen het tijdstip waarop verzoeker in kennis is gesteld van de bestreden beslissing en de datum waarop hij de vordering tot schorsing ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld, de negatie zelve is van de "uiterst dringende noodzakelijkheid", zodat om die reden alleen reeds de voorliggende vordering dient te worden verworpen; dat verzoekers vordering derhalve niet gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot het opleggen van een dwangsom worden verworpen;

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien mei 1900 negenennegentig,
door :

de H.	L. HELLIN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.